

EU-lande, også Danmark, og de høje renter skadede væksten og beskæftigelsen.

Vi kender også til, og statsministeren nævnte det også, devalueringer på vore eksportmarkeder, altså at lande, som vi eksporterer til, devaluerer deres valutaer, fordi de har ubalance i deres økonomi. Dermed sker der en eksport af arbejdsløshed til Danmark, og det er alle i EU enige om ikke er løsningen, hverken for det enkelte land eller for EU.

Med ØMU'en tilstræber man, at finanspolitikken er sund, så man får den lavest mulige rente og lav inflation, og samtidig skal der føres en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Den økonomiske politik i de 11 eurolande skal gennemføres efter de principper, der er indeholdt i Den Økonomisk-Monetære Unions tredje fase; det sker ikke af sig selv, det har vi kunnet følge gennem forberedelsen op til tredje fase. Det kræver en aktiv indsats i eurolandene selv og i landene uden for euroen.

En økonomi i eurolandene, der er i overensstemmelse med principperne i traktaten, i Den Økonomisk-Monetære Union, i stabilitets- og vækstpagten og i retningslinjerne for beskæftigelsen, vil skabe bedre balance og overskud på de offentlige budgetter og bringe gælden ned. Dermed får man det, der er hele ideen, nemlig bedre manøvre muligheder for at føre konjunkturpolitik, når konjunkturerne svinger, og det kan man så gøre via finanspolitikken.

Det er vurderingen i EU, at det er det bedste grundlag for en stabil økonomisk vækst og en varig høj beskæftigelse. Den politik er i høj grad blevet fulgt i de seneste år, og det har ført til, at der i EU er blevet skabt 1,7 millioner nye job. Det betyder, at arbejdsløshedsprocenten i EU for første gang siden 1992 er faldet til under 10 pct. Vi er enige i, at det naturligvis fortsat er en alt for høj ledighed, men også i EU er kurven nu knækket.

Euroen vil endvidere fjerne valutabarriererne i det indre marked mellem eurolandene, og den fjerner også vekselomkostningerne, og det øger prisgennemsigtigheden. Euroen vil således gøre det vanskeligere at skjule, at varer har forskellige priser i forskellige dele af EU, virksomhederne i euroområdet vil derfor i et vist omfang blive tvunget til at reducere prisforskellene landene imellem, og en sådan større prisgennemsigtighed vil give større konkurrence og lavere prisstigninger.

Indførelsen af euroen vil også medføre store forandringer på kapitalmarkederne. Eurolande-

nes kapitalmarkeder vil ikke være adskilt af forskellige valutaer, og derfor må det også forventes, at euroen vil få en dominerende rolle på de europæiske finansielle markeder og blive en europæisk ankervaluta. Det betyder, at euroen overtager D-marken og de øvrige store kernevalutaers position på de internationale finansielle markeder. Euroen vil komme til at spille en rolle som en ny international hovedvaluta på de globale finansielle markeder, og det er forventningen, at euroen næst efter dollaren bliver den største internationale valuta. Det er også forventeligt, at nye euroobligationer vil give meget dybe likvidserier, som erfaringsmæssigt er meget attråværdige for investorer og derfor giver lavere rente.

Alle lande, også lande uden for EU, har således en klar interesse i, at ØMU-projektet kommer godt fra start, og det er min vurdering, at det vil blive tilfældet. Det skyldes ikke mindst konsolideringen af de offentlige budgetter, den lave inflation og de historisk lave renter, der er skabt i EU gennem de senere år i forbindelse med forberedelsen af tredje fase af ØMU'en. Som nævnt sænkede centralbankerne i eurolandene i sidste uge deres styrende renter til 3 pct., og kun Italien har nu en højere kort rente, nemlig 3,5 pct.

Landene uden for euroområdet skal tage stilling til, hvordan deres valutapolitik skal være i forhold til euroen, og her har Storbritannien, Sverige, Grækenland og Danmark valgt forskellige strategier. Da Danmark i 1982 valgte fastkurspolitikken, var det især af hensyn til hurtigt at få nedbragt renten, og få skabt ro omkring kronekursen, og i opfølgning heraf har Danmark valgt en stabilitetsorienteret økonomisk politik og gennemførelsen af strukturelle reformer for at understøtte den politik, bl.a. for at nedbringe inflationen og få sunde offentlige finanser. Fra dansk side har man altså valgt en langsigtet strategi af hensyn til kronekurs, rente, inflation og beskæftigelse.

Både Sverige og Storbritannien prøvede i årene 1990-1992 at føre fastkurspolitik, men det blev opgivet i efteråret 1992, og årsagen var, at de finansielle markeder ikke havde tillid til den økonomiske politik i de to lande. Da Sverige og Storbritannien ikke kunne opretholde en fastkurspolitik, valgte de i stedet at lade deres valutaer flyde, og valget af flydende kurser var således for de to lande det næstbedste efter en mislykket fastkurspolitik. Erfaringer har vist, at lande med inflationsmål – altså lande, der sty-